

Nummer 3	1. Februar 1917	66. Aargang

Tale af Præsident Anthon H. Lund

ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. Oktober 1916.

Jeg haaber, at medens jeg taler til Eder en kort Stund, jeg ikke skal drage Eders Sind bort fra de ypperlige Ting, som har været talt til os i Formiddags af vor Præsident. Hans Bemærkninger var paa sin rette Plads, og vi veed alle, at vi bør rette os efter dem. Hvis vi gjør dette, vil de blive til vor Fordel og Velsignelse.

Forleden spurgte jeg en Biskops Raadgiver om, i hvilken Henseende de Medlemmer af Kirken, der levede i hans Ward eller Sogn, trængte til mest Opmuntring. Han sagde: i Henseende til at overvære Sakrament-Møderne, og tilføjede, at skjønt de havde store Forsamlinger, var det dog kun en lav Procent af Wardets Medlemmer, der besøgte Møderne. Det har ogsaa været meddelt fra mange andre Steder, at Sakrament-Møderne er ikke vel besøgte. Jeg ønsker at bede de Hellige om at overveje dette Forhold og besøge Sakrament- eller Nadver-Møderne bedre, med andre Ord, at de vil gjøre deres Pligt med Hensyn til at overvære disse Møder. Hvis vi ikke er tilstede ved Møderne, naar vi har Lejlighed dertil, berøver vi os selv store Velsignelser; i Virkeligheden vil vi da lide aandelig Hunger. Ved vore Møder modtager vi Belæring og Opmuntring til at handle ret, og vi nyder og fryder os ved Indflydelsen af Guds Aand, som er tilstede, og beslutter i vort Sind, at vi vil bedre vor Livsvandel. Hvis vi ikke gaar til Møderne, gaar vi Glip af disse Velsignelser; og eftersom vort Sind er aktivt, er der Fare for, at de, som er forsømmelige i Henseende til, hvad jeg her har nævnt, vil beskjæftige deres Sind med andre Ting, end hvad de skulde tænke paa om Søndagene.

Jeg vil læse, hvad Herren siger i Henseende til, hvad jeg har talt

om. I vil finde Ordene paa Side 224 i Lærdommens og Pagtens Bog:

„Og paa det, at Du mere fuldkommeligen maa kunne holde Dig ubesmittet af Verden, skal Du gaa til Bedehuset og ofre dine Sakramenter paa min hellige Dag; thi sandelig, denne er en Dag, der er beskikket Eder til Hvile fra Eders Arbejde, til at tilegne den Allerhøjeste Eders Andagt. Ikke desmindre skulde Eders højtidelige Løfter gjøres i Retfærdighed hver Dag og til alle Tider; men kom i Hu, at paa denne Herrens Dag skal Du ofre dine Gaver og dine Sakramenter til den Allerhøjeste og bekjende dine Synder for dine Brødre og for Herren. Og paa denne Dag skal Du intet bestille uden at tillave din Føde i Hjertets Enfoldighed, at din Faste maa være fuldkommen; eller med andre Ord, at din Glæde maa være fuldkommen."

Dette er Herrens Befaling til os, at paa Sabbatsdagen skal vi hvile fra alle andre Arbejder og gaa til Guds Hus. Hans Hensigt med at paabyde en Hviledag hver syvende Dag er, at vi derved skal drage Fordel, thi dette bliver til vor Gavn, eftersom det er blevet bevist at være fysiologisk sandt, at Mænd, som arbejder seks Dage om Ugen og hviler paa den syvende, kan gjøre mere end de, som arbejder uafbrudt. Herren ønskede ogsaa, at vi skulde have vort Sind og vore Tanker henvendt til Ting af større Værd for os end simpelthen de Ting, som vi kan tilvejebringe ved vore Hænders Arbejde. Han befalede os at gaa til Bedehuset, og hvorfor? For at vi mere fuldkomment kunde holde os ubesmittede af Verden. Ved at overvære Møderne og lytte til, hvad der bliver sagt til os, deltage i Sakramentet og forny vore Pagter, faar vi mere Styrke til at holde os ubesmittede af Verden. Dette er den store Hensigt med at gaa til Møde, og eftersom Herren har befalet det, lad os da adlyde hans Befaling.

Lad os ikke betragte Befalingen om at holde Sabbaten hellig som en lille Befaling, og at det ikke har meget at sige, om vi overtræder den. Hvis vi læser Skrifterne, vil vi lære, hvor vigtig det blev betragtet at holde Sabbaten i den gamle Pagts Dage. Der berettes om et Tilfælde, hvor en Mand led Dødsstraffen for at overtræde denne Befaling, og Oldtidens Israeliter var meget omhyggelige med at holde Sabbatsdagen. Den ægyptiske Konge, Ptolemi Soter, indtog Jerusalem paa følgende Maade. Antiokus sendte en af sine Generaler til Jerusalem i den Hensigt at belejre Byen. Da Sabbaten kom, vidste han, at Jøderne, paa Grund af deres religiøse Skrupler, ikke vilde kriges paa denne Dag, hvorfor han og hans Soldater brød ind i Byen, og eftersom de ikke frygtede nogen Modstand, dræbte de paa grusom Maade Mænd, Kvinder og Børn. Vi betragter en slig Fortolkning af Loven at være for streng, men saa hellig blev Sabbaten betragtet af Jøderne, at de ikke en Gang var villige til at forsvare sig selv, naar de troede, at de derved vilde bryde Sabbaten.

Det er imidlertid ikke saaledes i vore Dage i den kristne Verden; thi vi finder, at nogle af de største Slag bliver udkjæmpede om Søndagen, eller Herrens Dag. Jeg omtaler dette, Brødre og Søstre, for at vise Eder, hvor vigtig denne Befaling var betragtet af Israeliterne i Oldtiden. Jeg befrygter, at Sabbaten ikke bliver helligholdt, som den

burde blive det af os, der tilvisse burde iagttage at helligholde Dagen som en Hvile- og Gudsdyrkelsesdag.

Hvorledes kan vi gjøre vore Møder tiltrækkende? Ved at gaa til Møderne og fylde Forsamlingshusene. Lad der ikke være tomme Bænke, thi de virker meget nedtrykkende paa Talerens Sind. Lad os føle og forstaa, at enhver af os skylder vore Brødre og Søstre, at vi gaa til Bedehuset og tager vor Sæde der, og saaledes hjælper til at gjøre Forsamlingen stor, og ved at gjøre dette opmuntrer vi vedkommende, som skal tale til os. Fremdeles, vi aabner vore Møder med Sang, som er ophøjende og forædlende og maner os til Trofasthed, i Særdeleshed, naar Ordene til Melodierne er passende, hellige og gudelige Ord, saadanne, som findes i vore Salmer. Vi maa virke for, at vi kan have god Sang ved vore Møder. Vi har mange udmærkede Kor her i Zion, og jeg ønsker at sige til Biskopperne: bestræb Eder for at have gode Kor! Anskaf praktisk dygtige og musikalske Mænd til at lede dem, og faa nogle af Eders gode Sangere ind i Koret, og saaledes kan de Hellige, som kommer tilstede til Møderne, blive glædede og Møderne blive mere tiltrækkende. I de større Setlementer er det ikke saa vanskeligt at have et Kor, men i de smaa er det maaske ikke saa let at faa Brødre og Søstre, som kan synge, sammen i et Kor, eller finde en dygtig Leder. Dog bør Biskopperne gjøre, hvad de kan i saa Henseende. Om der ikke findes nogen i et Ward, som kan lede Koret, søg da at faa en til at flytte ind til Wardet, om I Biskopper end maa gjøre et eller andet for dem til Gjengjæld. Maaske I har en Skolelærer, som kan undervise i Musik og assistere Eder i at faa et Kor, men hvordan det end sker, søg at have god Sang til Eders Møder.

I, som annammede Evangeliet ude i Verden, veed, hvor højt I elskede at komme til Møderne. Jeg har set de Hellige, saavel gamle som unge, gaa mange Mil for at komme til Møde sammen med Brødre og Søstre, som ligeledes levede langt borte fra Mødestedet, og alle frydede sig ved Privilegiet, de nød, at komme sammen og glæde sig ved Evangeliets Aand og høre Herrens Tjeneres Lærdomme. I Almindelighed vilde enhver medbringe en Salmebog, en Skik, som følges meget almindeligt blandt Missionærerne ude i Verden, men her hjemme tager meget faa Salmebøger med sig til Møderne, og nogle ejer ikke en Gang en Salmebog. Dette skulde ikke være saa. Bring Eders Salmebøger med til Møderne, og naar I hører Koret synge, vil I blive meget mere opbyggede ved at følge Ordene i Bogen, og Eders Hjerter vil blive opløftede, ikke alene ved Melodien, men ogsaa ved de gode Ord, som bliver sungne. Jeg vil bede de Hellige om at overveje dette og tage deres Salmebøger med dem til Møderne.

Møderne er aabnede med en Indledningsbøn. Alle skulde forene sig i oprigtig Bøn med den Ældste, som er anmodet om at bede. Naar der er syge i Sognet, kan disse blive indbefattede i Bønnen og Forsamlingen forene sig i Tankerne med dem, som holder Bønnen, om at bede Herren helbrede de syge. Der er megen Kraft i den forenede Udøvelse af Tro og Bøn.

Almindeligvis bliver efter Mødernes Aabning Sakramentet eller den

hellige Nadver administreret. Det er en af de mest hellige Handlinger, vi kan udføre. Naar Symbolerne — Brødet og Vandet — bliver delte rundt, lad os da ikke tankeløse deltage i disse; men lad os i vort Sind overveje Meningen af Sakramentet og lade Mindet gaa tilbage til Golgata og med taknemlige Hjerter erindre, hvad vor Mester og Frelser led og udførte for os, som der har været hentydet til af vor Præsident, hvorledes han frivillig gav sit Liv for sine Brødre og Søstre. Vi skulde have denne Tanke i vort Sind, naar vi tager af Brødet og ligeledes, naar vi drikker af Kalken, og være taknemmelige til Herren, at det er vort Privilegium at deltage i det hellige Nadvermaaltid. Vi bør nøje overveje ethvert Ord, som bliver udtalt ved Indvielsen af henholdsvis Brødet og Vandet. Bønnerne er korte, men meget indholdsrige.

Ved Brødets Velsignelse gjør vi tre Pagter. Vi lover Herren, at vi vil paatage os hans Søns Navn. Fatter I, Søskende, hvormeget der er indeholdt i denne Pagt? At paatage os Kristi Navn betyder ikke alene, at vi bliver kaldte Kristne, men det betyder ogsaa, at vi vil være værdige til at paatage os dette Navn, idet vore Handlinger og vore Ord vil blive i Overensstemmelse med hans Befalinger, hvis Navn vi har paataget os. Tænk herpaa, og naar I siger „Amen" til denne Bøn, forstaa da, at I har højtidelig lovet, at I vil vandre i hans Fodspor, som led for os, at I vil vise overfor Menneskene i Verden, at I vil bære hans Navn med Rette, saa disse ikke kan pege Fingre ad Eder og sige, at I kalder Eder selv Kristi Efterfølgere, men lever modsat hans Liv og Eksempel. I lover ogsaa, at I vil erindre ham. Dette var den virkelige Hensigt med Sakramentets Indstiftelse. Kald til Minde de Forhold, som eksisterede, da Kristus kom paa Jorden. Indtil den Tid havde de foreskrevne Ofringer været gjorte af Præsterne i Templet, og disse Ofringer viste alle fremad til det store Offer, som Jesus skulde bringe. I Virkeligheden saa afhang Gyldigheden af disse Ofringer — som Middel til at erholde Syndernes Tilgivelse for dem, paa hvis Vegne de blev udførte — paa det store Offer, som Jesus skulde komme og gjøre, og af denne Grund pegede alle Ofringer og Tempelhandlingerne, som blev udførte i Tidsaldrene før Kristi Komme, fremad til det store Offer, han bragte. Torsdag Aften, Aftenen før Kristi Korsfæstelse, da det altomfattende Forsoningsoffer var gjort, indstiftede han i Stedet for en Ordinance, der skulde pege fremad, en Ordinance, der skulde lede Menneskenes Tanker tilbage til det store Sonoffer, der var fuldbragt. Indstiftelsen af den hellige Nadver er for mig et stærkt Bevis for Frelserens Guddomsvæsen og Forudvidenhed, og hvad kunde paa en mere udtryksfuld Maade kalde os til Eftertanke om Kristi Forsoningsoffer end dette, at vi deltager af det brudte Brød til at erindre hans Legeme, og drikker af Kalken for at erindre hans Blod, som var udgydt for alle som et Sonoffer for Synd. Jesus vidste, at abstrakt Belæring kunde let blive forglemt, at Menneskene vilde erindre det timeliggjorte bedre, og derfor var mange af hans ypperlige Belæringer fremsatte i Lignelser, og for at denne saa uendelig vigtige Begivenhed kunde blive klart fremholdt for alle, gav

han os denne herlige Ordinance med Sindbilleder, som vi kunde beskue med vore fysiske Øjne og deltage af.

Der har været betydelig Meningsforskjel blandt Skriftfortolkere i Henseende til Udtrykket: „Dette er mit Legeme“, naar Kristus sagde til sine Disciple: „Tager, æder, dette er mit Legeme“, og ogsaa, naar han gav dem Kalken og sagde: „Drikker alle deraf; thi dette er mit Blod, det nye Testamentes, hvilket udgydes for mange til Syndernes Forladelse“. Et stort Antal af de kristne Sekter og Samfund paastaar, at disse Ord ikke betød, at Brødet og Vinen var Emblemerne, men at vi virkelig deltager af Kristi Kjød og Blod ved Sakramentets Administration. Transsubstantiation mener, at Brødet ved Velsignelsen eller Indvielsen forandres til hans Kjød, og Vinen til hans Blod. Dette er ikke vor Mening. Vi tror, at Brødet og Vinen simpelthen er Emblemer paa hans Legeme og Blod. Om vi kunde tænke os selv i det hellige Værelse, hvor han og hans Disciple var sammen den sidste Aften før hans Død, hvor de spiste Paaskemaaltidet sammen, og hvor han indstiftede Nadverens hellige Ordinance, vil vi se ham staa foran Disciplene og sige til dem om Brødet: „Dette er mit Legeme“, og om Vinen i Kalken: „Dette er mit Blod“, og dog skulde vi se ham staaende med fuld Legemsstyrke og Helbred og med Blodet cirkulerende i hans Aarer. Det var ikke hans Blod, som var i Kalken eller Koppen, thi han kalder det samtidig „Vintræets Frugt“. Det var Vin, han gav dem, men Vinen repræsenterede hans Blod, som skulde blive udgydt til Syndernes Forladelse.

Da Reformationen fandt Sted i Tyskland og omkringliggende Stater, fastholdt Luther den gamle Lære, at Ordene: „Dette er mit Legeme“, betød, at Brødet forvandledes til Kjød. Da han mødte Zwingli, som paabegyndte den reformerte Religion, ønskede deres Venner at faa dem forenede og forligte paa dette vigtige Punkt. Men Luther skrev simpelthen med Kalk paa et Alterklæde: „Dette er mit Legeme.“ — „Jeg kan ikke forandre min Mening paa dette Punkt.“ Zwingli forklarede, at Jesus med disse Ord maatte mene, at Brødet betegnede hans Legeme, hvortil Luther sagde, at vi maa ikke forandre Jesu Ord eller give dem en anden Mening, men de maa blive forstaaede, som udtalt. Zwingli spurgte ham da: „Gjælder dette ogsaa med Hensyn til hans sidste Ord paa Korset, naar han sagde til sin elskede Apostel Johannes: „Se, det er din Moder“, idet han pegede paa sin elskede Moder, Marie, og naar han sagde til sin Moder: „Se, det er din Søn,“ pegende paa Johannes?“ Zwingli sagde, at Jesus sikkerlig mente, at Johannes skulde blive som en Søn for Jesu Moder, og saaledes, naar Jesus sagde angaaende Brødet: „Dette er mit Legeme“, saa mente han, at Brødet betegnede, at han vilde blive hængt paa Korset, og hans Legeme ofret, og naar han sagde angaaende Vinen: „Dette er mit Blod,“ saa betegnede Vinen hans Blod, som blev udgydt for os. For os staar dette klart.

Jeg blev som Barn undervist i en luthersk Skole, og jeg erindrer, at vor Lærer en Gang forklarede for os Forskjellen mellem Luthers Skriftforklaring og Zwinglis, og Eleverne sagde til ham: „Lærer, det

synes for os, at Zwingli havde Ret." Læreren saa misfornøjet paa dem og sagde, at naar deres Forstand blev mere udviklet, vilde de bedre forstaa dette Spørgsmaal. Jeg tror ikke, at Forstaaelsen vilde komme paa dette Punkt — kun, at Mennesker tvinger sig selv til at tro det, og Luther holdt paa den af ham fremsatte Lære saa ubøjelig, at han sagde: „Jeg vilde hellere drikke Blod med Paven end drikke Vin med Zwingli."

Nu, Brødre og Søstre, vi deltager af Sakramentet til Erindring om Frelseren og det Offer, han bragte. Dette er, hvad han byder os at gjøre. Naar som helst vi udrækker Haanden for at tage af Brødet, lad os da tænke i vort Sind: „Hans Legeme led paa Korset for os;" og naar vi drikker af Kalken, lad os da ligeledes tænke paa hans Blod, som var udgydt for os, til Syndernes Forladelse.

Vi deltager ikke af Sakramentet for at erholde Syndernes Forladelse, som de gjør i mange af de forskjellige Kirkesamfund. Vi tror, at Daaben blev indstiftet til Syndernes Forladelse, og at, om vi lader Guds Aand paavirke os og ydmygt omvender os fra, hvad vi har gjort forkert, og alvorlig beder Herren om Tilgivelse, denne da kan erholdes.

Idet jeg har hentydet til de forskjellige Pagter, vi gjør ved Sakramentets Nydelse, vil jeg sige, at en vigtig Pagt er indgaaet, idet vi lover, at vi vil holde de Befalinger, som Jesus har givet os. Vi tror alle, at vi maa holde de ti Bud, eller burde i det mindste tro det. Men gav Jesus os andre Bud? Læs Bjergprædikenen, en af de bedste Prædikener, som nogensinde har været holdt, og som var fuld af gode Belæringer til Disciplene og den hele Verden, og I kan samle alt, hvad han lærte, i disse hans Ord:

„Du skal elske Herren, din Gud, af dit ganske Hjerte, og af din ganske Sjæl, og af din ganske Styrke, og af dit ganske Sind, og din Næste som dig selv." (Luk. 10 : 27.)

Kristus indbefattede alle Budene i denne Hovedbefaling, som er en af de vigtigste Livsregler, der nogensinde har været fremsat. Alle Befalinger kan komme derunder, og Kristus betonede dette en Gang til Profeten Joseph Smith, idet han sagde: „Uudtagen I elsker hinanden, ere I ikke mine." Vi lover at holde hans Befalinger, og dette omfatter denne store Befaling, som det somme Tider er ret svært for os at efterkomme; men vi gjør den Pagt, naar vi modtager Sakramentet, at vi vil holde hans Befalinger. Vi skulde overveje alle de andre Befalinger, som er givne og være villige til at adlyde dem.

Jeg ser, at Tiden er forløben. Jeg føler Glæde ved at være tilstede her. Jeg føler mig lykkelig ved at være et Medlem af Kristi Kirke. Jeg takker Herren for, at Evangeliets Lys har skinnet i mit Hjerte, og at jeg har lært nogle faa af de Principper, som angaar Menneskenes evige Frelse; og jeg tror, at I alle ligesom jeg føler Eder taknemmelige. Herren velsigne Eder og hjælpe os i Forening at tjene ham og fuldtud udføre vor Mission paa Jorden til hans Ære! Jeg beder derom i Jesu Kristi Navn. Amen.

„Gaa med os!"

(Af Grace M. Haywood i »Millennial Star«.)

Brødre og Søstre! Jeg har ofte tænkt, hvor meget godt vi, som er Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, kan gjøre ved stedse at søge at faa vore Venner og Bekjendte med os til vore kirkelige Møder. „Gaa med os, saa ville vi gjøre vel imod Dig", sagde Moses til Hobab (4. Mosek. 10 : 29), og paa samme Maade burde alle vi, som af Guds Naade har fundet Livets Vej, indbyde alle til vore Møder, alle de, som vi har Lejlighed til at give en saadan hjertelig og indtrængende Indbydelse.

Forskjellige Folk benytter forskjellige Fremgangsmaader, og alle har ikke altid den samme gode Lejlighed til at tale med deres Medmennesker og Arbejdskammerater; men alle Kristi Tjenere skulde have dette fælles Ønske, at lede andre til ham; og Herren forventer, at enhver virker med Flid og Troskab i den Stilling, Herren har sat ham eller hende; ofte kan et venligt Ord, sagt i det rette Øjeblik, bringe en Ven til Alvor og lede vedkommendes Fjed paa den rette Vej, Vejen til Frelse.

I Almindelighed er det saaledes, at naar vore Bekjendte veed, at vi er oprigtige, vil de modtage vor Indbydelse med Venlighed. Af og til faar vi et uhøfligt og grovt afvisende Svar paa vor Henvendelse til Menneskene, men dette bør vi ikke tage os nær, thi vor Frelsers og hans Apostles Indbydelse til at overveje Livets Principper, blev ofte modtagne paa samme Maade. Bør vi opgive vor Virksomhed for Evangeliets Fremme, lade vore Læber være tillukkede og lade de uvidende og Synderne gaa deres egne Veje, fordi vi bliver tiltalte uvenligt af og til? Tilvisse ikke! Herren vil ikke forsage sine Hellige i deres ofte vanskelige eller ubehagelige Stilling, naar vi gjør alt med et bedende Hjerte og med Tro og Tillid til ham, og sætter alle et godt Eksempel, og lader vort Lys skinne, at det kan ses af alle. Lad Menneskene se, at vor Religion har gjort os bedre, og komme til en Forstaaelse af, hvilken Sindsfred og Sindsglæde, vi har modtaget, siden vi blev Medlemmer af Kirken. Lad Verden kjende, at Modtagelsen af Evangeliet bringer Sjælefred og Livslykke, og dette vil være et stærkt Vidnesbyrd til vore Medmennesker om Evangeliets Sandhed. Naar vore Medmennesker bliver bekjendte med, hvilke aandelige og timelige Velsignelser vi nyder som Sidste-Dages Hellige, da vil de i det mindste respektere vor Tro og vor Religion, om de end ikke følger os. De vil i deres inderste Tanker indrømme, at vi har Ret, og de selv Uret, og maaske de en Gang vil vende om, at deres Synder „maa blive udslettede" og betræde Vejen, der fører til Liv og evig Ophøjelse i Guds Rige. Lad os derfor benytte enhver Lejlighed til at indbyde vore Venner til vore Forsamlinger og til at undersøge vore Lærdomme, som er Kristi Evangeliums Lærdomme.

„Gaar bort fra hende, I mit Folk!"

Verdens nuværende Tilstand i social saa vel som i religiøs Henseende minder os meget om Babylons Stilling, som paa saa tydelig en Maade blev tilkjendegivet Apostelen Johannes i det store Syn paa Øen Patmos. Denne Apostel beretter, hvorledes han, efter at have set en herlig Engel fare ned fra Himmelen, som havde stor Magt, og hørt, hvad Englen udraabte, hørte en anden Røst fra Himlen. Han skriver:

„Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen, som sagde: „Gaar bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager; thi hendes Synder naa indtil Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder ihu." (Aab. 18: 4—5.)

En kjærlig og barmhjertig Fader og Gud, der har Omsorg for sine jordiske Børn, efterlader dem aldrig i Uvidenhed om de mægtige Begivenheder, som han har til Hensigt at lade ske paa Jorden, men har stedse aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne. Saadanne Mennesker, som er tilbøjelige til at tvivle paa Tilværelsen af en Gud, kan ved at gjennemlæse samt nøje overveje Johannes' Aabenbaring, Profeten Daniels og andre af Profeternes Udtalelser angaaende Verdens Tilstand i de sidste Dage derved faa Vidnesbyrd om, at „der er en Gud i Himmelen, som aabenbarer hemmelige Ting". Nogle spørger: „Hvad er Aarsag til alt det, som nu finder Sted?" Svaret paa et saadant Spørgsmaal kan findes hos Profeten Esaias, hvor det i første Kapitels andet Vers hedder:

„Jeg har opdraget Børn og opfostret dem, men de have gjort Overtrædelse imod mig."

Videre siger Herren ved den samme Profet:

„Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld; thi de have overtraadt Love, forvendt Skikke og gjort den evige Pagt til intet." (24 : 5.)

Det er saaledes formedelst den Elendighed, som Synden bevirker, at Verden ser ud, som den gjør i Dag. Det er formedelst Havesyge og grusom Herskesyge hos nogle mægtige Magthavere, at Verden ligesom staar i Brand og Millioner af kraftige Mænd, skabte i Guds Billede, segner ved Sværdet og væder Jorden med deres Blod. Det er formedelst Overtrædelse af Moralens Love, ved Overtrædelse af det 6. Bud, ved Drukkenskab, Bedrageri, Hovmod, Bagtalelse, Misundelse, Løgn, Sabbatens Overtrædelse osv., at Menneskene paadrager sig slige Straffedomme. Det er fordi Menneskene elsker Vellyst mere end de elsker Gud, fordi de har „Gudfrygtighedens Skin, men fornægter dens Kraft", at de nedkalder Guds Fortørnelse over sig og styrter sig selv i Elendighed.

Det er disse babelske Forhold, som en mægtig Røst fra Himmelen skulde kalde Menneskene ud fra i de sidste Dage. Ethvert Menneske, der tror paa den hellige Skrifts Lærdomme og gjør en Sammenligning med de raadende Forhold i vore Dage, maa med sænket Hoved erkjende, at Menneskene selv er Skyld i den sørgelige Tilstand, som raader. Den hellige Skrift fra Begyndelse til Ende taler imod Krig og al

Slags Synd, og hvor saadant finder Sted, sker det, fordi Menneskene har sat sig op imod Guds Bud, har ringeagtet dem og traadt dem under Fod; og naar Ugudelighedens Bæger er blevet fyldt, har en retfærdig Gud lagt sin tugtende Haand paa de gjenstridige. Han har saaledes til Tider hjemsøgt de ugudelige paa Jorden for deres Misgjerninger og har bragt de hovmodiges Stolthed til at høre op, og bøjet Voldsmændenes Overmod. Det samme kan ske igjen; thi Gud lader sig ikke spotte. Med en af de Sidste-Dages Helliges Skribenter kan vi sige: „Du, o Synd, har omdannet en Have med ypperlige Frugter og skjønne Blomster til en mørk Urskov med Torne og Tidsler. Du har omdannet en Verden, fuld af Liv, Glæde og Lykke, til en Bolig for Kummer og Elendighed. Formedelst Dig er Jorden bleven fyldt med Vold og Undertrykkelse, og Mennesket, drevet af Had, Gjærrighed, Misundelse og Ærgjerrighed, har ofte vædet sine Hænder med sine Medmenneskers Blod, hvorved Jordens skjønneste Dele er blevne lagt øde. Formedelst Dig er Verden bleven overskyllet med en Vandflod og utallige Millioner bortrevne fra deres Virkekreds og gaaede til Grunde i den almindelige Ødelæggelse. Ved Dig er mægtige Riger sunkne i Grus og Steder blevne Ruinhobe. Formedelst Dig blev Edoms Land — en Gang et blomstrende Rige, som besad en frugtbar og veldyrket Jordbund, overalt bestrøet med skjønne Landsbyer og prægtige Steder — lagt øde uden Indbyggere. Formedelst Dig har Jerusalems Stad længe ligget i Ruiner. Judæa Land er øde og deres skjønne, hellige Hus, hvor deres Fædre prisede Jehova, er blevet opbrændt med Ild, medens Jøderne længe har været i Landflygtighed."

Disse sørgelige Eksempler, samt mange andre, som kan nævnes, burde bringe alle sandhedselskende Mennesker til alvorlig Eftertanke og til at erindre Apostelen Peters Advarsel, der lyder:

„Thi dersom Gud ikke sparede den gamle Verden, men bevarede Retfærdighedens Prædiker Noa, selv ottende, da han førte Syndfloden over en Verden af ugudelige, og gjorde Sodomas og Gomorras Stæder til Aske og domfældte dem til Ødelæggelse, saa han satte dem til et Eksempel for dem, som i Fremtiden leve ugudeligt." (2. Peter, 2, 5—6.)

Kristus, der er Fredsfyrsten, lod sit første Komme bebude ved en Fredserklæring af hellige Engle til Hyrderne paa Marken, og i disse de sidste Dage er hans nærforestaaende andet og herlige Komme blevet bebudet af himmelske Væsener, der har bragt Meddelelse derom til Herrens udkaarede Tjener, Profeten Joseph Smith — ikke, hvad Dag eller Time, dette skal finde Sted, thi dette kjender end ikke Himlens Engle, men at denne herlige Dag er nær forhaanden.

Siden Evangeliets Gjengivelse og Kristi Kirkes Oprettelse paa Jorden i vore Dage har Fredens Budskab lydt til mange Nationer og Lande paa Jorden. Mange Tusinder af de oprigtige blandt Menneskene har adlydt samme og fryder sig ved Sandheden. Blandt de forskjellige Lande paa Jorden, hvor Evangeliet har været prædiket offentligt og i Hjemmene, og hvor mange oprigtige, sandhedskjærlige og ydmyge Mennesker har adlydt Kristi Bud, er vore Hjem her i Norden.

Det ligger os paa Hjerte at advare Menighedens Medlemmer i

denne Mission imod de mange Onder, som omgiver dem, at ingen lader sig inddrage i den Strøm af Synd, som raader over alt, og som Verden sukker under i saa stor Grad. Husk, at vi i aandelig Betydning udgaar fra „Babylon", idet vi paatager os Kristi Navn ved at blive døbte med Begravelsens Daab i Vand til Syndernes Forladelse. Vi har derved lovet at forsage Synden og leve i Hellighed for Herren, saavidt det er muligt for ufuldkomne Mennesker at gjøre det, og lade vort Lys skinne som et „Banner for Folkene". Lader de ældre iblandt os vise de yngre samt alle Mennesker et godt og følgeværdigt Eksempel i alle Ting. Lader de, som er Familiefædre, leve et rent og ærbart Liv og leve med deres Hustru og Børn i indbyrdes Kjærlighed, og med indbyrdes Hengivenhed. Bestræb Eder for at opdrage Eders Børn i Tugt og Herrens Formaning, og undervis dem i Tro paa Gud, vor himmelske Fader, og paa Jesus Kristus, vor Frelser, og den Forsoning, som skete ved ham. Hold Eders Andagt Morgen og Aften, og lær Eders Børn at bede i Tro til den Almægtige, at han vil høre Eders oprigtige og ydmyge Bønner. Lader de unge saa vel som de ældre Medlemmer nøje vogte sine Fjed i Livet. Søger ikke Eders Glæde og Fornøjelse paa Steder, hvor Synden raader, og hvor „graadige Ulve", der ofte skjuler sig under denne Verdens Finhed og udvortes Polerthed, bevæger sig — der, hvor Herrens Bud forhaanes og overtrædes saavel ved Nat som ved Dag; der, hvor Sorgens og Græmmelsens varige Stempel sættes paa den endnu uskyldige unge Mands og Kvindes Karakter. Hav Afsky for de Steder, hvor Sabbaten brydes af saavel høje som lave iblandt Folket, og hvor syndige Handlinger udøves paa Sabbaten, hvadenten det sker i fint udsmykkede Teatre og Sale eller i Forlystelsesetablissementer i den frie Natur. Husk, Du er befalet at elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke; og i Jesu Kristi Navn skal Du tilbede Faderen; og Du skal elske din Næste som Dig selv. Overtræd ikke nogen af Herrens udtrykkelige Befalinger, og Du vil i Sandhed blive velsignet. Erindrer „at takke Herren, din Gud, for alle Ting" og at „bringe Herren, din Gud, et Offer i Retfærdighed, nemlig et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand. Og paa det, at Du mere fuldkomment maa kunne holde Dig ubesmittet af Verden, skal Du gaa til Bedehuset (Forsamlingshuset) og ofre dine Sakramenter paa min hellige Dag; thi sandelig, denne er en Dag, der er beskikket Eder til Hvile fra Eders Arbejde, til at tilegne den Allerhøjste Eders Andagt".

Dette er Herrens Ord til sit Folk i denne Uddeling, og vel for den, som tager det til Hjerte og lever efter samme. Disse, siger Herren, „skulle arve Jorden, og de, der dø, skulle hvile fra deres Arbejde; deres Gjerninger skulle følge dem, og de skulle annamme en Krone i min Faders Boliger, hvilke jeg har beredt for dem".

Lader os derfor alle vaage og bede samt udføre de Pligter, som vi skylder vor Gud. Lader os bestræbe os for at efterleve den fuldkomne Lovs herlige Principper og stole paa Gud, der har lovet os Beskyttelse, om vi holder hans Bud.

Hans J. Christiansen.

Efteraarskonferencen i Aalborg.

Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 4. Novbr. 1916 med Ældsternes Rapportmøde. Tilstede var af Ældster fra Zion, Missionspræsident Hans H. Christiansen, Konferencepræsident Moroni P. Stark, Ældsterne Christian P. Sørensen og Grover E. Christensen, samt besøgende Ældste Christen Sørensen, Præsident over Aarhus Konference.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 138 og Bøn af Præsident Chr. Sørensen. Dernæst blev Salmen Nr. 255 afsunget. Konferencepræsident Stark bød alle velkommen. Missionspræsident Christiansen bragte Hilsen fra Søskende i de forskjellige Steder, hvor der havde været afholdt Konferencer. Han mindede om, at Evangeliet havde været prædiket i 66 Aar i Skandinavien og i den Tid var der mange blevne tillagte Kirken i Aalborg Konference. Han fremholdt Lignelsen om de fem kloge og de fem daarlige Jomfruer og sagde, at saadanne Søskende, som opfyldte deres Pligter, var dem, som havde Olie i deres Kar, og de vilde altid være lykkelige og tilfredse. Til Afveksling blev Salmen Nr. 20 sunget. Derefter afgav Ældste C. P. Sørensen Rapport over sin Virksomhed siden sidst afholdte Konference; ligeledes Ældste George E. Christensen.

Ældste Niels S. Petersen, Forstander for Frederikshavn Gren, afgav sin Rapport og bar sit Vidnedsbyrd om Evangeliets Sandhed. Konferencepræsident Stark aflagde Rapport om Konferencen som et Hele. Han havde aflagt Besøg 3 Gange i de forskjellige Grene. Salmen Nr. 263 blev sunget. Præsident Christen Sørensen fra Aarhus talte om, hvorledes Jesus kaldte ulærde Fiskere og almindelige Arbejdere, som troede paa hans Vidnesbyrd, til at være sine Apostle, og gav dem Fuldmagt til at prædike Evangeliet og handle i hans Navn. Ældsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er i vore Dage udsendt med den samme Fuldmagt til at forkynde Evangeliet for Menneskene og vidne om den personlige Gud, hvis Børn vi er, og om Jesus Kristus, hans enbaarne Søn, og Frelsen ved ham. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 43 og Taksigelse af Br. Olaf Thomsen.

Søndagsskole-Konferencen Søndag Form. Kl. 10, den 5. Novbr.

Salmen Nr. 25 blev sunget, hvorefter Ældste C. P. Sørensen holdt Aabningsbønnen. Dernæst blev Salmen Nr. 39 sunget. Skolens Forstander, Br. Holger Jørgensen, afgav Rapport over Skolens Virksomhed i det forløbne Halvaar, hvorefter et særdeles velvalgt Program blev udført. Første Raadgiver til Søndagsskolens Bestyrer talte om Betydningen af Søndagsskole-Arbejdet. Til Afveksling blev Salmen Nr. 58 sunget. Derefter blev Skolens Bestyrelse og Funktionærer foreslaaede til Opholdelse. Forslagene blev enstemmigt vedtagne. En Sang: „Kjære Barn, din Gud er nær Dig", blev sunget af Missionspræsident Hans J. Christiansen, som fremsatte Børnene som det Eksempel, Frelseren gav os at efterfølge. Han udtalte sin fulde Tilfredshed med Programmets Udførelse og talte om Daaben, der var Emnet for Forlæsningen, som

var Døren til Guds Rige, og om Guds Personlighed; han talte fremdeles til Børnene om, hvad de skyldte deres Forældre, som arbejder for dem og plejer dem. Han udtalte sin Anerkjendelse af Søndagsskolens Arbejde. Konferencepræsident Stark udtalte sin Tak til Skolen for det gode Arbejde, der havde været udført i samme. Til Slut blev Salmen Nr. 69 afsunget, hvorefter Br. Niels S. Petersen fra Frederikshavn sluttede Mødet med Taksigelse.

Eftermiddagsmødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet begyndte med Afsyngelse af Salmen Nr. 191 og Bøn af Br. Lars Larsen fra Svendstrup. Derefter blev Salmen Nr. 234 afsunget. Nadveren blev administreret af Brødrene H. V. Gerlach og Jens C. Olsen. Missionspræsident Christiansen omtalte Betydningen af Nadveren. Ældste Grover C. Christensen talte om Aabenbaring, at Gud altid i gamle Dage aabenbarede sig til sine Tjenere og ligeledes gjør det i vore Dage. Til Afveksling blev Salmen Nr. 260 sunget. Ældste Christian P. Sørensen talte om, hvorledes Evangeliets Sædekorn blev lagte i Børnenes Hjerter i Søndagsskolen, og hvorledes Daaben sammenlignelsesvis er Døren til Guds Rige. Salmen Nr. 10 blev derefter sunget.

Missionspræsident Christiansen fremholdt Jesu Udtalelse om, at smaa Børn hører Guds Rige til, og at de derfor ikke behøver at blive døbte. Daaben var anordnet for dem, som kunde udøve Tro paa Evangeliet, naar det blev forkyndt for dem, og omvende sig fra Synd. Vi skulde søge at efterligne vor Frelser i alle Ting og blive uskyldige som smaa Børn. Han talte om Kjærligheden, som det største, der vilde vedblive, naar meget andet blev tilintetgjort, og paapegede, hvorledes Verden ligger i Synd og i Krig og i Strid, fordi Menneskene har tabt Kjærligheden til hinanden. Han formanede Søskende til at holde fast ved Jernspiret og vandre fremad paa Livets Vej. Kirkens Autoriteter blev foreslaaede til Opholdelse af de Hellige i deres Tro og Bønner. Alle Forslagene blev enstemmigt vedtagne. Til Slut blev Sangen Nr. 96 i Korbogen afsunget og Mødet sluttedes med Taksigelse af Br. Olaf Thomsen.

Aftenmødet Kl. 7.

Mødet aabnedes med Salmen Nr. 123 og Bøn af Br. Holger Jørgensen. Dernæst sang Koret en Sang. Præsident Christen Sørensen fra Aarhus Konference fremholdt, hvorledes vi ved at efterleve Evangeliets Principper gjør os værdige til at komme tilbage til vor himmelske Fader. Han omtalte den gudfrygtige Kornelius som Eksempel paa, at alle Mennesker maa adlyde Evangeliets Love; omtalte fremdeles, hvorledes Jesus gav sine Apostle Fuldmagt til at gaa ud i Verden og prædike Evangeliet og handle i hans Navn, og hvorledes Præstedømmet blev borttaget ved det store Frafald og en falsk Kirke oprettet efter Menneskelærdomme. Til Afveksling sang Koret Nr. 174 i Korbogen.

Missionspræsident Hans J. Christiansen advarede mod falsk Lære. Han forklarede Meningen af Pauli Ord til Efeserne angaaende, at vi bliver frelste ved Guds Naade gjennem Troen paa Kristi Forsoning;

ligeledes Ordene i 21. Kapitel i Johannes Aabenbaring vedrørende, at alle skal opstaa fra deres Grave og blive dømte efter deres Gjerninger, udførte her i Livet. Frelsen opnaas ikke ved Tro alene, men vor Tro skulde lede os til at udføre de Gjerninger og det Arbejde, som Herren kræver af os. Koret sang et Anthem, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Br. Jens Chas. Olsen.

Et specielt Møde for Missionærerne blev afholdt Mandag Formiddag, ved hvilken Lejlighed flere vigtige Emner omtaltes.

Grensmødet Mandag Aften Kl. 8, den 6. Novbr.

Mødet aabnedes med Salmen Nr. 117 og Bøn af Br. Niels P. Klitgaard. Dernæst blev Salmen Nr. 269 afsunget.

Konferencepræsidenten gav en statistisk og financiel Rapport over Konferencen for de sidste seks Maaneder, som udviste, at 8 var døbte siden sidste Konference.

Den kvindelige Hjælpeforenings Rapport, givet af Præsidentinde Johanne M. Petersen, viste, at Foreningen havde udført et godt Arbejde til Fordel for de fattige og syge.

Præsidentskabet og Kredslærerinderne blev foreslaaede til Opholdelse. Forslagene blev enstemmigt vedtagne. Til Afveksling sang Koret Nr. 165 i Korbogen.

Missionspræsident Hans J. Christiansen talte dernæst angaaende den Organisation af Præstedømmet, som skulde findes i Kirken efter Bibelens Ord, og han forklarede, hvorledes netop denne Organisation findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige formedelst Aabenbaring fra Gud til Profeten Joseph Smith. Han paaviste, hvorledes i gamle Dage Petrus modtog Aabenbaring og Vejledning fra Gud med Hensyn til, hvad han skulde gjøre for rettelig at udføre den evangeliske Gjerning, der var paalagt ham. Han henviste til Aabenbaringen til Petrus, da han skulde gaa til den gudfrygtige Kornelius og undervise ham. Han oplæste dernæst fra „Stjernen" fra 15. Oktbr. et Brev fra Præsidenten for den europæiske Mission angaaende, at der var en Mulighed for, at Missionærerne, eller mange af dem, kunde blive hjemkaldte paa Grund af Krigen, og at det kunde blive nødvendigt for det lokale Præstedømme at udføre større kirkeligt Arbejde. Han formanede de Hellige til at modtage Kredslærerne som Herrens Tjenere, der kom for at undervise dem. Han talte opmuntrende til Præstedømmet om at opfylde deres Pligter overfor Medlemmerne og stedse vaage over Menigheden. Vi behøver ikke at frygte for noget, naar vi arbejder for Sandhedens Sag. Mødet sluttedes med en Sang af Koret og Taksigelse af Br. Christen Simonsen.

Tirsdag Aften den 7. Novbr.

havde Søsterforeningen arrangeret en selskabelig Sammenkomst, ved hvilken Præsident Christen Sørensen fra Aarhus og Præsident Hans J. Christiansen talte mange opmuntrende Ord til Søstrene. De omtalte Kvindens Værd i Hjemmet saa vel som ude blandt syge og fattige.

Søsterforeningen holdt derefter en Auktion over forskjellige Gjen-

stande til Fordel for de fattige. Derefter blev der serveret Chokolade. En god Stemning gjorde sig gjældende blandt de tilstedeværende Medlemmer af Kirken og de fremmede, som besøgte os denne Aften.

Holger Jørgensen,
Skriver ved Møderne.

Jødernes Haab.

(Af Th. Elmquist.)

Den 28. og 29. Maj d. A. holdtes i Kjøbenhavn en af de mærkeligste Kongresser, der har været holdt i Danmark i dette Aarhundrede. Det var „det skandinaviske Zionistforbunds anden Konference", hvortil der var mødt 30—40 Delegerede fra de tre nordiske Riger, men hvortil der ogsaa havde indfundet sig Deltagere fra Rusland, Tyskland og Østrig.

Hvad er en „Zionistkongres"? — Zion ved vi, hvad er. Det er det gamle Navn paa Jerusalem, Jødefolkets hellige Stad, som Aar 70 efter Kristi Fødsel ifølge Profeternes og Herrens egne Forudsigelser blev lagt øde, medens dets Tempel blev nedbrudt, og Folket spredt som Avner for Vinden rundt om i alle Jordens Riger og Lande. Ifølge Traditionen var Ordet „Zion" oprindelig Navnet paa den højeste af de Høje, paa hvilke Jerusalem var bygget, som var mod sydvest, og her skal Davids Kongeborg have ligget. Zionismen er en Bestræbelse for at samle Jødefolket paany i dets gamle Fædreland Palæstina til et selvstændigt og sammensluttet Folk. Sædet for denne Bevægelse, der oprindelig er opstaaet i Tyskland, er siden 1914 Kjøbenhavn. Og da den almindelige Verdenskonference af Zionister paa Grund af Krigen ikke kan samles i Aar, maatte man for denne Gang nøjes med at sammenkalde de skandinaviske Zionister.

Det var interessant at se disse udprægede jødiske Typer, der udgjorde den tilstedeværende Forsamling, at lægge Mærke til denne Folkerace, der saa vidunderligt har bevaret sine særegne, let kjendelige Ansigtstræk gjennem de mange Aarhundreder, og at høre Talerne udtrykke sig, ikke blot paa Dansk, Svensk og Tysk, men ogsaa paa det gamle ærværdige hebraiske Sprog og paa „Jiddisch", som maaske nærmest er en Sammenblanding af Hebraisk og Tysk. Over Talerstolen hang et Billede af den Mand, der kan kaldes „Zionismens Fader", Dr. Theodor Herzl (død 1904), med den Indskrift paa Hebraisk (efter Salme 137: 5): „Glemmer jeg dig, Jerusalem, da glemme mig min højre Haand!"

Det var i Aaret 1896, at Dr. Herzl, der følte varmt for sit splittede og hjemløse Folk, udsendte sin Bog „Jødestaten". De Tanker, han deri udviklede, blev grebne med Begrejstring af mangfoldige Jøder, baade gammeldagstroende og moderne. Hans Tanker blev ført videre af Max Nordau, og snart havde Tusinder og atter Tusinder sluttet sig til Bevægelsen. Selv fattige Jøder betaler deres Schekel (Medlemsbidrag) til den store Sags Opnaaelse.

Nu maa vi mærke os, at Zionist-Bevægelsen aldeles ikke er nogen udpræget religiøs Bevægelse, men en national. Selv Fritænkere kan høre dertil. Den gaar foreløbig nærmest kun ud paa ved Kjøb og Erhvervelse af Jord i Palæstina at sætte Jøder i Stand til at bosætte sig der og danne Kolonier, for saaledes atter at kunne faa et Hjemsted i deres gamle Fædreland.

Og kan man undre sig over saadanne Ønsker hos et Folk som Jøderne? Gjennem Aartusinder har de været pinte, forhaanede og undertrykte af de Nationer, blandt hvilke de boede. I Middelalderen blev de forfulgt, udplyndret Gang paa Gang, slaaet ned som Hunde, naar Lejlighed gaves. Til Tider befaledes det, at enhver Jøde skulde bære en gul Hat for at kunne kjendes, eller slæbe en Træklods efter sig i en Snor.

Vi kjender Ordene „Jødesmavs", „Jødetamp" eller „Hep! Hep!" (d. e. Hierelyma est pendita. Jerusalem er fortabt!). Vi har læst om „Jødefejder" (endog her i Danmark 1819). Vi kjender Sagnet om „den evige Jøde", der vandrer hviløs omkring. Endog med den højt priste Humanitet og Kultur i vore Dage er dog mange Steder Jøderne forhadte. I Rusland har der ofte været blodige Jødeforfølgelser, naar der udspredtes Rygter om, at Jøderne havde sammensvoret sig mod Samfundets Sikkerhed. I Frankrig maatte en Dreyfus lide, fordi han var Jøde. Og i Tyskland findes der Hoteller, der i deres Annoncer forkynder, at de er „jødefri".

Kan man undre sig over, at dette højtbegavede, selvstændighedselskende Folk omsider er kommen til at tørste efter at ryste Trældomsaaget af sin Nakke og atter vinde Anerkjendelse som ligeberettiget med andre, som en Nation blandt andre Nationer? Og Vejen dertil ser de i en Tilbagevenden til deres Fædreland og Samling som Folk indenfor dets Grændser.

Det er bekjendt, at medens der er en Mængde bundfattige Jøder, er der ogsaa mange, som sidder inde med store Pengemidler. Dette Folk er jo et uforligneligt Forretningsfolk. Blandt deres 12—13 Millioner Medlemmer, spredte i alle Lande, findes mange Rigmænd, ja Millionærer. De af disse Rigmænd, som har sluttet sig til Zionistbevægelsen, har sat denne i Stand til i Løbet af de forløbne faa Aar at naa overraskende Resultater. Uden Modstand fra den tyrkiske Regjering er der nu i Palæstina oprettet ca. 40 jødiske Kolonier. Man regner, at der den Dag i Dag bor over 150,000 Jøder i det hellige Land, hvoraf 100,000 er indvandrede, siden Zionistbevægelsen begyndte. Og dette Tal øges stadig nu under Krigen ved jødiske Flygtninge fra de krigsførende Lande. Zionisterne forpagter Jorden af Araberne og driver Palæstinas Jord op til dens gamle Frugtbarhed. De har Banker og Handelsforretninger. De har i Jerusalem, Jaffa og Haifa opført moderne Bydele med alle Nutidens Bekvemmeligheder. De har Hospitaler og hebraiske Skoler, ja endda et Gymnasium, 7—8 Aviser og Tidsskrifter paa Hebraisk osv. Og alt dette er sket ved Zionisternes Penge, de riges som de fattiges, og ved den vidunderlige utrættelige jødiske Energi.

Men kan vi Kristne nu se hen paa denne mærkelige jødiske Bevæ-

gelse med Sympati? Er det ikke en Formastelse af Jøderne? Skal de ikke efter Skriftens Ord være det forkastede, for bestandigt forbandede Folk, uden Hjem, uden Fædreland, fordi de korsfæstede Herlighedens Herre? Maa vi ikke se paa Zionistbevægelsen som en Selvtægt, paa Trods af Herrens Villie med dette Folk?

Vi maa svare Nej og atter Nej! Ingen, som kjender sin Bibel, vil kunne undlade netop i Zionistbevægelsen at se en vidunderlig Opfyldelse af Skriftens Profetier om dette Guds gamle, udvalgte Folk. Lige fra Profeten Amos til Aabenbaringsbogen varsler den hellige Skrift om en Samling og Gjenoprejsning af Israels Folk henimod de sidste Tider efter Straffens og Landflygtighedens Aar. Er nu end Zionismen foreløbig nærmest kun en national, en folkelig Bevægelse, saa er den dog en mægtig Bekræftelse paa de gamle Profetiers Sandhed. Og det vil for Kristnes Øjne kun være et Tidsspørgsmaal, naar dette gjensamlede Folk vil bøje sig for Livets Herre og — som Profeten siger — „se hen til ham, som de har gjennemstunget".

Zions Sange.

Zions Sange herligt klinger,
Fryd til Sind og Hjerte bringer,
Thi de lyder toneklare,
Og de tolker Livets Lære
Til vor Guds og Kristi Ære
Og til Helligaandens Pris;
Syng i Kor paa englevis!

Niels F. Green.

Tankesprog.

Det er ofte bedre at give en Ven en Gave end at laane til ham, om Du ikke vil tabe baade Laanet og Vennen.

— Lad os ikke arbejde med Døden og Graven for Øje, men med det evige Liv for Øje.

— Tal dine Venner til Rette i Hemmelighed og ros dem offentlig.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)